

Arrest

nr. 213 173 van 29 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28 A bus 6
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 maart 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 oktober 2011 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 28 maart 2012 ontvankelijk verklaard, maar vervolgens op 26 februari 2014 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ongegrond verklaard.

1.2. Bij arrest nr. 144 987 van 7 mei 2015 gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over tot de nietigverklaring van de beslissing tot ongegrondheid van 26 februari 2014.

1.3. Op 18 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op medische gronden van 25 oktober 2011 ongegrond wordt verklaard.

1.4. Bij arrest nr. 161 169 van 2 februari 2016 gaat de Raad over tot de nietigverklaring van de beslissing tot ongegrondheid van 18 augustus 2015.

1.5. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 19 februari 2016 opnieuw een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op medische gronden van 25 oktober 2011 ongegrond wordt verklaard.

1.6. Bij arrest nr. 187 843 van 31 mei 2017 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing tot ongegrondheid van 19 februari 2016.

1.7. Verzoekster dient op 7 juli 2017 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 13 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Bij arrest nr. 200 231 van 23 februari 2018 vernietigt de Raad de beslissing tot onontvankelijkheid van 13 september 2017.

1.9. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 28 maart 2018 opnieuw een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op medische gronden van 7 juli 2017 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 22 juni 2018 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf dat per aangetekend schrijven van 07.07.2017 bij onze diensten werd ingediend door :

*[K.,A.A.] [R.R.Nr: ...]
Geboren te [...] op [...]
Nationaliteit: Armenië
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 28 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 08.02.2012): de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van «en machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 25.10.2011 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag, conform art. 9ter d.d. 07.07.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (bevestiging arts d.d. 26.03.2018 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals

gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (B5 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken."

De 'bevestiging' van een arts-adviseur van 26 maart 2018 waarnaar wordt verwezen en die verzoekster samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en die bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

"U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 25-10-2011 en 7-7-2017 te vergelijken.

Aangeleverde documenten:

> Standaard medisch getuigschrift d.d. 12-6-2017 van Dr. [C.], huisarts met de volgende informatie:

- Voorgeschiedenis van thyroïdectomie in 2000 en ingreep cystocoele in 2012
- Pathologie: hypertensie, diabetes mellitus sinds 2015, hyperlipidemie, tachycardie (2015), depressie en nervositas (2006)

- Medicatie: Diazepam, L-Thyroxine, Pantomed, Triplixam, Glucophage, Bisoprolol

- Laatste hospitalisatie in 2015

- Behandeling ad vitam

- Evolutie: diabetes, hypertensie, cardiaal, schildklier, depressie: stabiel

> Referenties literatuur (recentste 2010) van gezondheidszorg in Armenië

> Standaard medisch getuigschrift d.d. 8-3-2018 van Dr. [C.], huisarts met de volgende informatie:

- Voorgeschiedenis van arteriële hypertensie, depressie, dyslipidemie, chronische constipatie, distale tibiafractuur, cystocoele waarvoor operatie, hysterectomie

- Huidige pathologie:

• Depressie, chronische toestand met nervositas met geheugen en concentratiestoornissen

• Artrose enkel

• Diabetes adult onset

• Hypertensie

• Hypothyroïdie

• Stress-incontinentie

> Medicatie Sotalax, Pantoprazole, Bisoprolol, Triplixam, L-Thyroxine, Lormetazepam, Diazepam, Glucophage, Macrogol

In samenvatting kunnen we stellen dat het hier gaat om een dame van 77 jaar afkomstig uit Armenië met een depressie, artrose van de enkel na een doorgemaakte fractuur, arteriële hypertensie, stress-incontinentie na ingreep voor cystocoele, darmproblemen, gesubstitueerde hypothyroïdie en diabetes mellitus. Dit is exact dezelfde pathologie aangehaald en besproken in het ten gronde advies van 16-2-2016. De medicamenteuze behandeling is volledig analoog sinds dit advies. Er worden evenmin acute momenten met eventueel hospitalisaties vermeld sinds 2015. In bovenvermeld advies werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorg aangetoond voor deze dame in Armenië.

Uit de medisch(e) getuigschriften (SMG d.d. 12-6-2017 en SMG d.d.8-3-2018) blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 25-10-2011

De voorgelegde SMG's bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

1.10. Eveneens op 28 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"De mevrouw,

[K.,A.A.]

[...]

nationaliteit: Armenië

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 08/06/2017 en betekend 08/08/2017.”

2. Onderzoek van het beroep wat betreft de eerste bestreden beslissing

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Nieuw artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

[...]

Aangezien verwerende partij gebonden is door het advies van de artsadviseur en derhalve haar beslissing dient te stoelen op dit advies en conform dit advies haar beslissing dient te motiveren, moet er worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar recht, aangezien zij enkele stelt dat de medische stukken in hoofde van verzoekster slechts aantonen dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is gebleven t.a.v. de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van 25/10/2011.

Dat er in casu dient te worden vastgesteld dat verwerende partij de medische stukken toegevoegd aan de aanvraag ab initio en de actualisatie van 12 maart '2018 van de pertinente medische stukken niet afdoende heeft onderzocht.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c), en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Niettegenstaande dat de arts adviseur van verwerende partij deze aanvullende medische stukken ingevolge voornoemde actualisatie niet afdoende in aanmerking heeft genomen, dient er te worden vastgesteld dat zij enkel slechts refereert naar deze standaard medische getuigschriften zonder de inhoud van deze medische getuigschriften te analyseren en te weerleggen.

Een loutere verwijzing naar de standaard medische getuigschrift zonder een analyse van de inhoud volstaat in casu niet. Uit welke precieze medische elementen verwerende partij een status quo stelling is aangedaan is echter onduidelijk.

Er werd tevens door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete medische situatie van verzoekster en de door haar naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende arts waarbij expliciet nieuwe medische elementen naar voren werden gebracht in hoofde van verzoekster.

Zoals hier voren al reeds vermeld, activeerden verzoekers op 07/07/2017 een nieuwe aanvraag ex art. 9ter vrw. op basis van nieuwe medische elementen.

In deze aanvraag werden de volgende medische stukken opgenomen nl.:

- Omstandig medisch attest Dr. [M.C.] dd. 12/06/2017

- Actualisatie medisch attest dd. 08/03/2018

De artsadviseur van verwerende partij beperkt zich in haar motivering door slechts te stellen dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is gebleven t.a.v. de medisch attesten gevoegd bij de aanvraag ex art. 9ter vrw. dd. 25/10/2011 door aan te halen dat er in casu geen enkele nieuwe diagnose werden beschreven in hoofde van verzoekster, doch dit laatste bevestigt enkel de reeds aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene en zij verwijst hiervoor uitsluitend naar de voorgeschiedenis van

verzoekster wijl zij in haar motivering de actuele medische aandoeningen niet nader onderzoekt en motiveert.

Zij kan bijgevolg in deze stelling niet worden gevolgd aangezien art. 9ter, §3,5° van de vreemdelingenwet geen nieuwe diagnose vooropstelt, doch slechts spreekt van elementen die niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Aldus blijkt niet dat kan worden uitgesloten dat een verandering van de noodzakelijke behandeling - waarbij een nieuwe medicatie als noodzakelijk werd voorgeschreven waarvan niet blijkt dat dit tevens beschikbaar is in het land van herkomst - een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet kan uitmaken. De DVZ handelt kennelijk onredelijk door louter op basis van het vaststellen dat dezelfde aandoening vast te stellen dat er geen sprake is van een nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter, §3, 5°. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter, §3,5° van de Vreemdelingenwet is aangetoond (RvV30 januari 2015, nr. 137.677 — RvV26februari 2016, nr. 163.093).

Het staat ontegensprekelijk vast dat de arts adviseur behoudens het onderzoeken van een nieuwe diagnose (pathologie) in hoofde van verzoekster de andere medische aspecten zoals o.a. verergerde depressie dewelke een chronische vorm heeft aangenomen neurosis en met een geheugen en concentratiestoornis tot gevolg, het volgen van een dieet en de strike mantelzorg vanwege haar zoon en Belgische schoondochter en kleinkinderen en alle andere medische elementen aan verwerende partij ter kennis gebracht middels de actualisatie dd. 08/03/2018 vervat in de vraagstellingen van de standaard medische getuigschriften van het omstandig medisch attest niet nader heeft onderzocht en dat deze elementen niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werd ingeroepen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van verzoekster die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk nieuwe elementen werden ingeroepen dewelke niet in het kader van een eerdere aanvraag werden opgeworpen.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in haar land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is, zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter vv. aangetoond met een schending van art. 9ter, §3, 5° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto het zorgvuldigheidsplicht tot gevolg.

Bovendien moet volgens de jurisprudentie van de Raad van State, de administratie wanneer er medische elementen worden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door "de noodzakelijke onderzoeken" te verrichten, ten einde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

In de voorhanden zijnde geval is verwerende partij niet overgegaan tot één van deze onderzoeken. De medische situatie van verzoekster is inmiddels verergerd aangezien de laatste aanvraag waarmede de medische stukken vergeleken werden van 13.05.2011 dateert.

Men kan in het verlengde hiervan niet anders dan te concluderen dat het rapport van de artsadviseur de voorgelegde nieuwe medische elementen in hoofde van verzoekster niet op een geldige wijze weerlegt, doch slechts op een zeer algemene wijze expliciteert dat de globale gezondheidssituatie niet gewijzigd is in hoofde van verzoekster, en dit in strijd met de medische attesten dewelke aan de aanvraag dd. 07/07/2017 werden toegevoegd.

Door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken en het niet in aanmerking nemen van het geheel van de door verzoekers opgeworpen nieuwe medische elementen, weerlegt verwerende partij niet op een ernstige wijze het risico dat een verwijdering van het Rijk, een onmenselijke en vernederende behandeling kan teweegbrengen in hoofde van verzoekers in de zin van art. 3 van het EVRM (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27februari 2001).

Dit gegeven werd niet nader onderzocht in de bestreden beslissing en volstaat aldus om de bestreden beslissing te vernietigen

Verzoekster heeft tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met haar zoon en Belgische schoondochter en haar Belgische kleinkinderen en heeft met hun een reëel en effectief gezinsleven gevormd, zoals onstuitbaar blijkt uit de naar voren gebrachte stukken en het AD, temeer daar verzoekster haar gezondheidssituatie in België verslechterd is waardoor de rol van haar gezin cruciaal zijn geworden voor de evolutie van haar gezondheidssituatie.

Deze dagdagelijkse strike mantelzorg werd gedetailleerd beschreven door haar behandelende arts en de noodzaak hiervan voor verzoekster die hoogbejaard is werd nogmaals geaccentueerd in het standaard medische getuigschrift.

Verzoekster heeft geen enkele gezins- en/of familielid in haar land van herkomst. Het tegendeel wordt in de bestreden beslissing niet aangetoond door verwerende partij. Verzoekster heeft steeds te kennen gegeven dat haar enigste kind in België woont en een verklaring tijdens haar asielprocedure 10 jaar geleden doet hier absoluut geen afbreuk aan.

Er weze nogmaals herhaald dat aan de hand van het AD van verzoekster kan worden afgeleid dat verzoekster haar dochter niet meer in Armenië woonachtig is en dat haar zoon, schoondochter en kleinkinderen in België verblijven. Dit gegeven werd nogmaals niet onderzocht in de bestreden beslissing.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In deze bestreden beslissing wordt zo, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de ter ondersteuning van de thans voorliggende verblijfsaanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag op dezelfde rechtsgrond van 25 oktober 2011 en de aanvraag om deze reden onontvankelijk is. Verweerder verwijst hiervoor naar een ‘bevestiging’ van een arts-adviseur van 26 maart 2018.

Een motivering door verwijzing naar een uitgebracht advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende zijn gemotiveerd en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734). Er dient te worden aangenomen dat het stuk van de arts-adviseur samen met de eerste bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoekster ter kennis werd gebracht. Zij betwist dit ook niet. De arts-adviseur gaat in dit stuk in op de medische gegevens zoals deze werden ingeroepen in de thans voorliggende aanvraag en vergelijkt deze met de medische documenten zoals deze voorlagen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 25 oktober 2011. Hij stelt vast dat het om exact dezelfde pathologie gaat zoals aangehaald en besproken in het advies van 16 februari 2016 dat ten grondslag lag aan de beslissing tot ongegrondheid genomen inzake de aanvraag van 25 oktober 2011. Hij stelt ook vast dat de medicamenteuze behandeling volledig analoog is sinds dit advies. Hij merkt nog op dat er sinds 2015 geen acute momenten met eventueel hospitalisaties worden vermeld alsook dat in het eerdere advies van 16 februari 2016 de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorg voor verzoekster in Armenië reeds werd aangetoond. Hij besluit dat, in vergelijking met de elementen zoals deze voorlagen in de vorige aanvraag van 25 oktober 2011, de gezondheidstoestand ongewijzigd is en de nieuw voorgelegde standaard medische getuigschriften slechts de eerder reeds aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster bevestigen. Deze motivering kan als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt ten slotte dat verweerder zich bij het nemen van deze beslissing volledig heeft gesteund op deze vaststellingen van de arts-adviseur.

Verzoekster stelt dat het voor haar niet duidelijk is uit welke precieze medische elementen wordt afgeleid dat haar gezondheidstoestand niet is gewijzigd. Dit betoog kan, in het licht van de voorgaande bespreking, niet worden bijgetreden. De arts-adviseur duidt in zijn ‘bevestiging’ zowel de ziektes die in de thans voorliggende aanvraag worden ingeroepen als de behandeling die verzoekster hiervoor volgt, om vervolgens vast te stellen dat de ingeroepen pathologie “exact dezelfde” is en de medicamenteuze behandeling analoog is in vergelijking met de medische stukken zoals deze voorlagen in de eerdere aanvraag. De motivering van de eerste bestreden beslissing laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing te kennen. De voorziene

motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste en laatste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaargeneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de later ingediende aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien de hierbij voorliggende elementen dezelfde zijn als deze die voorlagen bij de eerdere aanvraag. In deze situatie blijkt niet dat nog een toetsing aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet of een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de aanvraag zich opdringt. Hiertoe dient slechts te worden overgegaan indien nieuwe elementen die niet eerder voorlagen, worden aangebracht. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend.

Het determinerende motief van de eerste bestreden beslissing is de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag reeds werden ingeroepen in het

kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 25 oktober 2011. In deze bestreden beslissing wordt ter staving van dit motief verwezen naar een 'bevestiging' van een arts-adviseur van 26 maart 2018, waarvan verzoekster mede in kennis werd gesteld.

Centrale vraag is dus of verweerder op correcte gronden heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de voorliggende aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag van 25 oktober 2011. De Raad benadrukt hierbij dat het niet is omdat nieuwe medische stukken werden voorgelegd dat er ook sprake is van een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat de arts-adviseur enkel verwijst naar de voorgelegde standaard medisch getuigschriften zonder de inhoud van deze medische getuigschriften te analyseren en te weerleggen. Een eenvoudige lezing van de 'bevestiging' van de arts-adviseur van 26 maart 2018 leert evenwel dat hierin uitgebreid is ingegaan op de inhoud van de door verzoekster ter staving van de thans voorliggende aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschriften. Zo wordt onder meer ingegaan op de aandoeningen zoals deze hieruit blijken en de huidige behandeling hiervan. Er kan aldus worden aangenomen dat de concrete inhoud hiervan wel degelijk werd geanalyseerd. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog als zou enkel worden verwezen naar haar medische voorgeschiedenis. De Raad herhaalt verder dat in het kader van de thans voorliggende beslissing enkel diende te worden nagegaan of de ingeroepen elementen al dan niet dezelfde zijn als de elementen zoals deze reeds werden ingeroepen in de aanvraag van 25 oktober 2011. Er blijkt niet dat de arts-adviseur, waar hij vaststelde dat geen nieuwe elementen blijken, de voorliggende medische elementen diende te "weerleggen" of opnieuw een inhoudelijk onderzoek diende te voeren naar de grond van de zaak.

Verzoekster stelt daarnaast dat de arts-adviseur aanhaalt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is enkel doordat er geen enkele nieuwe diagnose wordt beschreven in de voorgelegde standaard medisch getuigschriften, terwijl niet noodzakelijk sprake moet zijn van een nieuwe diagnose om te kunnen besluiten tot het voorhanden zijn van nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat niet kan worden uitgesloten dat een verandering van de noodzakelijke behandeling een nieuw element kan uitmaken. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag, nu niet blijkt dat in de 'bevestiging' van de arts-adviseur of in de eerste bestreden beslissing louter op grond van de vaststelling dat geen nieuwe diagnose blijkt wordt vastgesteld dat er geen sprake is van een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Hierin wordt ook vastgesteld dat het gaat om "exact dezelfde" pathologie alsook dat de actuele medicamenteuze behandeling volledig analoog is. Ook wordt nog opgemerkt dat er sinds 2015 geen acute momenten of eventuele hospitalisaties worden vermeld. Op deze gronden concludeert de arts-adviseur dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is en de voorgelegde standaard medisch getuigschriften de eerder aangehaalde gezondheidstoestand slechts bevestigen. Verzoekster toont met haar voormeld betoog niet aan dat enig concreet nieuw element dan ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoekster is concreet van mening dat de ter staving van de voorliggende aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschriften de volgende nieuwe elementen bevatten: een verergerde depressie die een chronische vorm heeft aangenomen en met neurosis en een geheugen- en concentratiestoornis, het gegeven dat zij een dieet volgt en het gegeven dat zij een strikte mantelzorg nodig heeft van haar zoon en Belgische schoondochter (en haar kleinkinderen).

Verzoekster kan allereerst niet worden gevolgd in haar betoog dat het gegeven dat haar depressie een chronische vorm heeft aangenomen ten onrechte niet is aanvaard als nieuw element. Zo kan reeds in de standaard medisch getuigschriften van 2 september 2014, 18 mei 2015 en 26 juli 2015 van respectievelijk dokter K.K. en dokter M.C. die voorlagen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 25 oktober 2011 worden gelezen dat haar depressie een chronische vorm heeft aangenomen. In het standaard medisch getuigschrift van 24 oktober 2013 van dokter M.C. dat voorlag in de eerdere aanvraag was ook reeds sprake van een depressie met geheugen- en concentratiestoornissen. Ook dit element lag dus reeds voor.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt wordt in de standaard medisch getuigschriften van 12 juni 2017 en 8 maart 2018 zoals deze werden aangebracht in het kader van de voorliggende aanvraag verder niet zozeer melding gemaakt van "neurosis", maar wel van "nervositas". Nu in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 25 oktober 2011 reeds medische stukken voorlagen waarin melding werd gemaakt van een depressie met angst en hyperventilatie en van paniekaanvallen (zie onder meer de

standaard medisch getuigschriften van 18 mei 2015 en 30 december 2015 van dokter K.K.) kan niet worden vastgesteld dat de arts-adviseur uitging van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk handelde waar hij oordeelde dat de vermelding van “*nervositas*” nog niet wijst op een nieuwe of gewijzigde aandoening of een gewijzigde gezondheidstoestand.

Verzoekster verwijst verder naar de vermelding in het standaard medisch getuigschrift van 12 juni 2017 dat zij een dieet dient te volgen. De Raad merkt allereerst op dat dit gegeven niet langer wordt hernomen in het standaard medisch getuigschrift van dezelfde arts van 8 maart 2018, zodat niet blijkt dat dit actueel nog enige relevantie heeft. Dit gegeven toont ook nog niet aan dat er dan sprake is van een nieuwe ziekte, van een verergering van een reeds ingeroepen ziekte of van een wijziging in de behandeling van een reeds ingeroepen ziekte. De Raad herhaalt dat in het standaard medisch getuigschrift van 8 maart 2018 het volgen van een dieet niet wordt vermeld als een noodzakelijke behandeling voor de ingeroepen aandoeningen, voor zover het al als een behandeling is te beschouwen. Er blijkt dan ook niet dat dit element ten onrechte niet werd aanvaard als nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt nog dat zij dagelijks strikte mantelzorg nodig heeft van haar zoon en Belgische schoondochter (en haar kleinkinderen). Zij betoogt dat zij in België sterk afhankelijk is van voormelde familieleden. Ook stelt zij dat haar gezondheidstoestand is verslechterd waardoor de rol van haar familie in België cruciaal is geworden voor de evolutie van haar gezondheidstoestand. Zij wist op haar hoge leeftijd en het gegeven dat zij geen gezins- of familieleden meer heeft in het herkomstland, waar haar dochter niet meer in Armenië woont.

Nazicht van de stukken van het administratief dossier leert evenwel dat verzoekster in het kader van haar eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 25 oktober 2011 reeds inriep dat zij mantelzorg behoeft omwille van haar gezondheidsproblemen. In deze verblijfsaanvraag stelde verzoekster reeds dat de voortdurende aanwezigheid en hulp en bijstand van haar zoon en schoondochter in België onontbeerlijk zijn voor een gunstige evolutie van haar gezondheidstoestand en zij geen familie meer heeft in haar herkomstland die deze taak op zich kan nemen. Meerdere medische stukken zoals voorgelegd in het kader van deze aanvraag maken melding van een nood aan mantelzorg. Het standaard medisch getuigschrift van dr. K.K. van 2 september 2014 maakt er melding van dat verzoekster continu mantelzorg door een van de kinderen nodig heeft en zij zich onmogelijk alleen kan handhaven. Het standaard medisch getuigschrift van dokter K.K. van 18 mei 2015 vermeldt dat verzoekster niet alleen kan blijven in één ruimte en er voortdurend toezicht moet zijn van familieleden. Het standaard medisch getuigschrift van dokter K.K. van 30 december 2015 maakt melding van een “*nood aan familie rond zich*”.

Over de ingeroepen nood aan mantelzorg door de familie in België werd in het medisch advies van 16 februari 2016 dat ten grondslag lag aan de beslissing tot ongegrondheid van 19 februari 2016 geoordeeld als volgt:

“Wat betreft de mantelzorg: ondanks de bloemlezing aan klachten moet erop gewezen worden dat betrokkene momenteel geen strikte institutionele mantelzorg blijkt nodig te hebben. Ze krijgt blijkbaar ondersteuning van de familie hier. Gezien haar leeftijd en de vele lichamelijke klachten is dat zeker zinvol en helpend. Men moet voorlopig nog geen beroep doen op professionele en/of institutionele hulp. Mochten de klachten verergeren of indien geen familiale ondersteuning meer mogelijk zou zijn bij terugkeer naar het herkomstland en er dus een nood aan institutionele mantelzorg ontstaat, dan is die is daar wel degelijk beschikbaar. Dat kan dus geen tegenaanwijzing vormen voor terugkeer naar Armenië.”

In zijn arrest nr. 187 843 van 31 mei 2017 waarbij het beroep tegen de voormelde beslissing werd verworpen, oordeelde de Raad hieromtrent als volgt:

“De verzoekster betoogt verder dat de medische attesten die zij voorlegde steeds gesteld hebben dat zij wel degelijk strikte mantelzorg behoeft vanwege haar zoon en schoondochter en dat deze niet beschikbaar is in het land van herkomst. Volgens de verzoekster verandert de ambtenaar-geneesheer plots het geweer van schouder waar hij thans meent dat geen strikte institutionele mantelzorg nodig is doch dat het zinvol en helpend is dat de familie hier ondersteuning kan bieden.

De Raad stelt vast dat deze kritiek feitelijke grondslag mist. Uit de stukken van het administratief dossier en uit 's Raads arresten met nrs. 144.987 en 161.169 blijkt immers dat de ambtenaar-geneesheer zich ook in zijn vorige adviezen (die werden uitgebracht inzake de eerder door de Raad vernietige

ongegronde beslissingen) steeds op het standpunt heeft gesteld dat "Betrokkene geen strikte mantelzorg nodig (heeft). Gezien haar leeftijd en de vele lichamelijke klachten kan het zinvol zijn dat ze sturing en ondersteuning krijgt van een familielid" en "Betrokkene heeft geen strikte mantelzorg nodig. Gezien haar leeftijd en de vele lichamelijke klachten en de verplaatsingsproblemen kan het zinvol zijn dat ze sturing en ondersteuning krijgt van een familielid". Er valt dan ook niet in te zien hoe de ambtenaar-geneesheer zijn mening dienaangaande zou hebben gewijzigd waar hij in het thans voorliggende advies het volgende stelt: [...]. In tegendeel blijkt hieruit dat de ambtenaar-geneesheer, teneinde tegemoet te komen aan de vernietigingsarresten van de Raad met nrs. 144.987 en 161.169, nader onderzoek heeft verricht betreffende de mantelzorg die blijkens de voorgelegde medische attesten in België wordt geboden door verzoeksters zoon en schoondochter.

De verzoekster ziet verder een gebrek aan zorgvuldigheid in het advies van de ambtenaar-geneesheer omdat deze zou aangeven dat de verzoekster thans geen professionele hulp nodig heeft en hij stelt dat de verzoekster bij de verergering van de klachten in de toekomst zeker terecht kan in een institutionele instelling. De verzoekster meent dat niet wordt onderzocht hoe zij de periode dat zij zieker en zwakker gaat worden moet overbruggen zonder de bijstand van haar zoon en schoondochter.

Deze kritiek gaat evenwel uit van een onvolledige lezing van het medisch advies van 16 februari 2016. Immers wordt hierin in de eerste plaats op onderbouwde wijze meegegeven dat mantelzorg (home care) wel degelijk beschikbaar is in Armenië. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt op zich door de verzoekster ook niet betwist. Voorts merkt de ambtenaar-geneesheer op dat de verzoekster "momenteel geen strikte institutionele mantelzorg blijkt nodig te hebben (...) men moet voorlopig nog geen beroep doen op professionele en/of institutionele hulp". Ook deze vaststellingen worden niet weerlegd door de loutere verwijzing naar de bijstand die haar zoon en schoondochter bieden en die dus, zoals de ambtenaar-geneesheer in redelijkheid opmerkt, een familiale ondersteuning betreft die los staat van een strikte institutionele mantelzorg. Waar de ambtenaar-geneesheer stelt dat "mochten de klachten verergeren of indien geen familiale ondersteuning meer mogelijk zou zijn bij terugkeer naar het herkomstland en er dus een nood aan institutionele mantelzorg ontstaat, dan is die is daar wel degelijk beschikbaar" [...], blijkt hieruit dan ook dat de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de verzoekster, wanneer geen familiale ondersteuning meer mogelijk zou zijn bij terugkeer naar haar land van herkomst, beroep kan doen op de institutionele mantelzorg die in Armenië beschikbaar is. Aldus is wel degelijk onderzocht hoe de verzoekster de periode dat zij zonder de bijstand valt van haar zoon en schoondochter, kan overbruggen in haar land van herkomst.

De verzoekster voert tevens aan dat de uit de door haar voorgelegde medische attesten blijkt dat het vanuit medisch psychologisch oogpunt absoluut noodzakelijk is dat haar zoon en schoondochter de (mantel)zorg en bijstand kunnen bieden. De kern van de zaak is volgens de verzoekster dat haar actuele medische situatie uiterst slecht is en dat er dus moet worden onderzocht of zij met haar actuele klachten alleen verder kan leven in het land van herkomst en al dan niet mantelzorg behoeft van haar zoon en schoondochter. De behandelende artsen van de verzoekster spreken volgens haar steeds over de mantelzorg vanwege specifiek de zoon en schoondochter, die uiteraard in België verblijven en niet over één of ander familielid in het land van herkomst, wat de ambtenaar-geneesheer uiteindelijk ook zou accepteren. De verzoekster stelt verder dat zij een stuk aan het administratief dossier heeft toegevoegd, waaruit blijkt dat haar vermeende dochter al reeds een geruime tijd niet meer in Armenië woonachtig is en zelfs indien haar dochter op heden nog in Armenië zou verblijven, dan nog zou de specifieke mantelzorg van de zoon (en schoondochter) - die al reeds 10 jaar met deze opdracht belast zijn - niet opeens kunnen worden vervangen. Het staat volgens de verzoekster niet vast of haar dochter daadwerkelijk in Armenië verblijft en/of zij deze mantelzorg aan verzoekster überhaupt kan verlenen.

De Raad merkt dienaangaande nogmaals op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk motiveerde dat ondanks de bloemlezing aan klachten erop moet gewezen worden dat de verzoekster momenteel geen strikte institutionele mantelzorg blijkt nodig te hebben, dat ze blijkbaar ondersteuning krijgt van de familie hier en dat gezien haar leeftijd en de vele lichamelijke klachten zeker zinvol en helpend is, dat men voorlopig nog geen beroep moet doen op professionele en/of institutionele hulp maar mochten de klachten verergeren of indien geen familiale ondersteuning meer mogelijk zou zijn bij terugkeer naar het herkomstland en er dus een nood aan institutionele mantelzorg ontstaat, die daar wel degelijk beschikbaar is. Wat betreft de aanwezigheid van verzoeksters dochter, stelt de ambtenaar-geneesheer het volgende: "Betrokkene verklaarde in haar asielprocedure (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 04.12.2006 p.6) immers dat ze twee kinderen heeft, haar zoon A. G. (05.02.1965) die heden in België verblijft en een dochter A. A. (01.01.1968) die in Talin, Armenië zou verblijven. Indien dit alsnog niet mogelijk zou blijken (en betrokkene legt hier niet het minste begin van

bewijs van voor), kan betrokkene eventueel nog beroep doen op sociale organisaties om ondersteuning te verkrijgen". De verzoekster kan dan ook niet dienstig voordhouden dat de ambtenaar-geneesheer er nog steeds vanuit gaat dat haar dochter in Armenië verblijft, hij stelt immers louter dat de verzoekster niet het minste bewijs bijbrengt dat haar dochter er niet meer zou verblijven. Dit motief is bovendien geenszins determinerend, nu de ambtenaar-geneesheer in dit kader finaal vaststelt dat de verzoekster, indien zij de bijstand van haar dochter in Armenië niet zou kunnen krijgen, een beroep kan doen op sociale organisaties om ondersteuning te krijgen. Dit motief wordt door de verzoekster niet betwist. De overige vermeldingen komen voor als overtollige motieven, zodat de kritiek ertegen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

In de mate dat de verzoekster hekelt dat de ambtenaar-geneesheer niet aanvaardt dat de medische mantelzorg blijkens de voorgelegde medische attesten specifiek door haar zoon en schoondochter moet worden verleend, merkt de Raad vooreerst op dat uit het medisch advies van 16 februari 2016 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer heeft gemotiveerd dat hij van oordeel is dat er heden geen strikte institutionele mantelzorg nodig is en dat de familiale hulp weliswaar zinvol en helpend is, doch dat een gebrek aan dergelijke familiale ondersteuning bij een terugkeer naar het land van herkomst geen tegenaanwijzing voor die terugkeer vormt nu de verzoekster alsdan en ook indien de klachten zouden verergeren, beroep kan doen op de institutionele mantelzorg die in Armenië wel degelijk beschikbaar is. Verder wijst de Raad er op uit de objectieve informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert en die is toegevoegd aan het administratief dossier, inderdaad blijkt dat mantelzorg (home care) beschikbaar is in Armenië. Samen met de verzoekster moet worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer de medische noodzaak aan mantelzorg die specifiek wordt geboden door verzoeksters zoon (en schoondochter) niet aanvaardt. Uit het medisch advies van 16 februari 2016 komt immers naar voor dat de ambtenaar-geneesheer de institutionele mantelzorg, die wel beschikbaar is in Armenië, als een adequate behandeling naar voor schuift. De Raad is van oordeel dat een dergelijke beoordeling kadert binnen de adviesbevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer kan op grond van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet wel degelijk zijn eigen beoordeling omtrent de noodzakelijk geachte en adequate behandeling naar voor schuiven. In dit kader dient er gewezen te worden op het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010, waarin de Raad van State besluit: "Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten". Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet verzoeker dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met de elementen van de voorgelegde medisch getuigschriften, ofwel met concrete elementen aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is."

In het licht van hetgeen voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat de noodzaak tot mantelzorg door haar zoon en Belgische schoondochter (of haar kleinkinderen) in België zoals ingeroepen in de thans voorliggende aanvraag nieuw is en dit element niet reeds werd ingeroepen in de aanvraag van 25 oktober 2011. In haar eerdere aanvraag beriep verzoekster zich ook reeds op een afwezigheid van gezins- of familielieden in het herkomstland op wie zij een beroep zou kunnen doen, zodat ook dit niet nieuw is. Er blijkt ook niet dat haar gevorderde leeftijd op zich als een nieuw ingeroepen element ter ondersteuning van de aanvraag in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet is te beschouwen en hieruit dan een nieuwe ziekte of een gewijzigde graad van ernst van een reeds ingeroepen ziekte blijkt. Verzoekster overtuigt niet dat in het kader van de thans voorliggende aanvraag op dit punt sprake is van een nieuw element dat niet reeds werd ingeroepen en voorlag in het kader van de vorige aanvraag.

In zoverre verzoekster nog stelt dat haar depressie en gezondheidstoestand zijn verslechterd, kan de Raad slechts vaststellen dat zij in gebreke blijkt zulks met concrete argumenten en aan de hand van concrete medische vaststellingen in de voorliggende medische stukken aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de thans voorliggende verblijfsaanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 25 oktober 2011. Een ontoereikend of

onzorgvuldig onderzoek blijkt niet. Verzoekster kan aldus ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat een nieuw onderzoek in het licht van de toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf, zich opdrong.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en ten onrechte heeft vastgesteld dat zij in het kader van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf geen nieuwe elementen heeft bijgebracht in vergelijking met de eerdere aanvraag van 25 oktober 2011 om machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het EHRM kunnen socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebreke van beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

In casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen. In het kader van de ongegrondheidsbeslissing van 19 februari 2016 werd door een arts-adviseur vastgesteld dat verzoekster kan reizen en dat een adequate behandeling voor haar ziektes beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Hierbij werd ook geoordeeld dat een eventueel gebrek aan familiale ondersteuning bij een terugkeer naar het land van herkomst geen tegenaanwijzing voor die terugkeer vormt nu verzoekster alsdan en ook indien de klachten zouden verergeren, een beroep kan doen op de institutionele mantelzorg die in Armenië wel degelijk beschikbaar is. Deze beslissing is thans definitief voorhanden in het rechtsverkeer. Verzoekster weerlegt, gelet op voorgaande bespreking van het middel, de vaststelling in de thans eerste bestreden beslissing verder niet dat zij ter staving van de thans voorliggende verblijfsaanvraag om medische redenen geen nieuwe elementen aanbracht in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvraag op dezelfde grond die leidde tot voormelde beslissing van 19 februari 2016. In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en verzoekster zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt evenmin dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 2 van het EVRM. Zij blijft ook in gebreke een concrete toelichting naar voor te brengen in het licht van deze verdragsbepaling.

2.2.4. Het middel is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de tweede bestreden beslissing

Verzoekster vraagt de nietigverklaring van deze beslissing op volgende gronden:

“Wat betreft de tweede beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekster ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vrw..

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dient dit bevel om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen te worden wegens afdoende samenhang.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in haar opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins- en familielevens met haar zoon en Belgische schoondochter; medische opvolgingen en behandelingen en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing en vordert derhalve tevens de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

In zoverre verzoekster betoogt dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing ook moet leiden tot een nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, wegens de samenhang tussen beide beslissingen, kan het volstaan te herhalen dat verzoekster geen gegrond middel heeft aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De overige uiteenzetting lijkt betrekking te hebben op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen nadeel, die enkel geldt in het kader van het schorsingsverzoek. Huidig beroep wordt evenwel in korte debatten behandeld. Een onderzoek van het schorsingsverzoek, of het ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dringt zich dan niet op.

Verzoekster blijft met haar uiteenzetting in gebreke een concreet middel uit te werken dat specifiek is gericht tegen de bestreden verwijderingsbeslissing. Zij blijft in gebreke concreet te duiden welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zij dan geschonden acht en op welke wijze. Een ontvankelijk middel wordt niet aangevoerd.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS